

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště – Mařatice, IČ: 263 01 091, zastoupen JUDr. Andrejem Kuchel'em, advokátem, se sídlem Mikušovská 1908/14, Lučenec, Slovensko, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2020, č.j. 17142/2020-900000-312,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2020, č.j. 17142/2020-900000-312 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 18. 9. 2019, č.j. 417490-4/2019-510000-12 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AML zákon“), kterého se měl dopustit v provozovně „SYNOT TIP CASINO“ na adrese [REDACTED] 1540/2a, [REDACTED], a to tím, že jako povinná osoba podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) tohoto zákona (tj. provozovatel hazardní hry podle zákona upravujícího hazardní hry) nesplnil povinnost uloženou v ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 písm. d) AML zákona, neboť opakovaně, při vzniku obchodního vztahu

nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků, kterých se obchodní vztah týkal, za což mu byla uložena pokuta ve výši 70.000 Kč.

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že ze strany celního úřadu nebyla správně posouzena míra a intenzita jeho protiprávního jednání a že nebylo správně posouzeno, zda takové jednání bylo schopno ohrozit zájmy chráněné zákonem, či způsobit někomu újmu nebo zkrátit jeho práva. Dle žalobce se jednalo o nepatrné administrativní pochybení zaměstnance kasina, který pouze opomenul s hráči kompletně vyplnit formulář o původu peněžních prostředků, když ve všech případech nebyl jenom označen původ peněžních prostředků, jinak byl kontrolní formulář vyplněn a podepsán daným hráčem. Žalobce uvedl, že dané pochybení bylo okamžitě odstraněno. Dále konstatoval, že skutečnost, že se kontrolní formuláře v dané provozovně vyskytovaly a byly s hráči vyplňovány, svědčí o tom, že žalobce byl ochoten přistoupit na podmínky AML zákona. V této souvislosti pak označil závěry celního úřadu za překvapivé a nepředvídatelné, když zároveň nesouhlasil s výší uložené sankce.
- [3] Žalobce dále namítl, že kontrola v předmětné provozovně proběhla dne 24. 1. 2018, přitom teprve od 1. 1. 2018 začal žalobce jakožto provozovatel hazardních her provozovat hazardní hry dle nového zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Povolení k umístění herního prostoru v dané provozovně bylo vydáno na konci roku 2017 a v lednu 2018 byl žalobce jedinou společností v ČR provozující hazardní hry podle nového zákona, což spolu s AML zákonem neslo velké množství nových povinností a nastavování nových mechanismů v provozu hazardních her. Tyto skutečnosti měl dle žalobce vzít celní úřad v úvahu a za přestupek měl žalobci uložit správní trest napomenutí dle ustanovení § 35 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupy a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), nebo využít institutu mimořádného snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 téhož zákona. Napomenutí by bylo dle žalobce adekvátním trestem s ohledem na to, že nebyl ohrožen zákonem chráněný zájem a že význam a rozsah následků přestupku je v celkovém měřítku zanedbatelný. Namítal, že žádosti o mimořádně snížení výměry pokuty nebylo vyhověno. Dále poukázal na to, že v době kontroly neexistovala žádná jiná rozhodnutí z jiných kontrol v obdobné věci; vše se teprve zavádělo do praxe. Proto označil uloženou pokutu a represi za nepřiměřenou. Namítal také, že v době kontroly neměl k dispozici žádný vzor nebo návody, jak jednat v souladu se zákonem, ani neproběhlo žádné školení ze strany Finančně analytického úřadu.
- [4] Dále namítal, že ve všech oblastech veřejné správy je samozřejmostí, že regulátor postupuje při nastavování provozních podmínek ve spolupráci s adresáty regulace tak, aby bylo nalezeno řešení odpovídající praktické realitě v dané oblasti. V případě regulace hazardních her však bohužel takováto kooperace mezi celní správou a provozovateli hazardních her neexistuje. Dle žalobce celní úřad nerespektoval zásadu proporcionality.
- [5] Žalobce dále v žalobě namítal, že daný přestupek byl spáchán z nedbalosti, přičemž z jeho strany bylo vynaloženo veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Zdůraznil, že ze strany celního úřadu nebyl vyzván k odstranění nedostatků nebo k nápravě, což by považoval za adekvátní řešení vzniklé situace.
- [6] Rovněž namítal nezákonnost rozhodnutí celního úřadu, neboť ten ve svém rozhodnutí nezjišťoval i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch

žalobce, čímž porušil ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

- [7] Závěrem namítal, že nepříznivá finanční situace, ve které se nacházel v době kontroly, přetrvává. K tomu poukázal na svou výroční zprávu za roku 2018 (s provozním výsledkem hospodaření za tento rok v částce -208.031.000 Kč) a dodal, že vzhledem k aktuální situaci na trhu hazardních her je výše uložené pokuty značně nepřiměřená, přičemž ji lze považovat za likvidační a mající rdousící efekt pro žalobce.
- [8] U uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [9] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí s tím, že odkázal na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kde byly již veškeré námitky žalobce vypořádány. K namítané míře a intenzitě jednání žalobce žalovaný uvedl, že materiální stránka přestupku, tj. potřebná míra společenské škodlivosti, byla v daném případě dána již samotným naplněním skutkové podstaty daného přestupku. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle které jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak deliktu, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Ohroženým zájmem společnosti je dle žalovaného zájem státu na zajištění efektivní prevence a provádění detekce podezřelých finančních transakcí. Prvotní zjišťování zdrojů peněžních prostředků, které mají být užity za účelem využívání služeb žalobce jako provozovatele hazardních her, je důležitým nástrojem v boji proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, neboť právě na základě této informace žalobce dále vyhodnocuje rizika možného obchodu s klientem a v konkrétních případech přijímá další opatření tak, aby byly naplněny požadavky vyplývající z AML zákona. Pokud žalobce tvrdil, že jeho jednání nebylo schopno ohrozit zájmy chráněné zákonem, pak dle žalovaného přehlíží hlavní smysl opatření AML zákona, kterým je zabránění zneužívání finančního systému k legalizaci příjmů z trestné činnosti a financování terorismu a uchování stop po přesunech majetku, včetně záznamu o tom od koho, prostřednictvím koho a ke komu se tyto prostředky přemísťovaly. V této souvislosti pak žalovaný dodal, že deliktní jednání žalobce nespočívalo v jeho neochotě podřídit se AML zákonu, ale v opakovaném porušení povinnosti kontroly klienta při uzavírání smlouvy o poskytování služeb, když při uzavírání obchodního vztahu s novým klientem, tzn. hráčem, nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků použitých při hře.
- [10] Dále žalovaný k námitce ohledně nedbalosti jednání žalobce uvedl, že zavinění není podmínkou odpovědnosti za přestupky právnických osob; odpovědnost žalobce za daný přestupek je objektivní bez ohledu na zavinění. K nápravě protiprávního jednání uvedl, že je pochopitelné, že kontrolovaná osoba na základě kontrolních zjištění odstraní závadný stav, neboť v opačném případě by mohla být za dané pochybení trestána opakovaně. Nejedná se však o okolnost, s níž by zákona spojoval zánik odpovědnosti za přestupek.
- [11] K námitce provozování hazardních her podle „nového“ zákona o hazardních hrách žalovaný uvedl, že tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 1. 2017, přičemž ke spáchání přestupku došlo v lednu 2018; žalobce tak měl dostatek času na seznámení se s tímto předpisem a stanovenými povinnostmi. Nadto povinnost provádět kontrolu klienta měl provozovatel kasina i podle předchozí právní úpravy. Dále žalovaný uvedl, že institut výzvy k odstranění nebo nápravě zjištěných pochybení zákon o přestupcích nezná. Stejně

tak žalobce neuvedl v podané žádné konkrétní okolnosti, které by jej měly liberovat z daného přestupku. Žalovaný konstatoval, že poukazem na vydání vnitřních předpisů a na poučení zaměstnanců o příslušných postupech a povinnostech, se nelze zprostit odpovědnosti za porušení takové povinnosti žalobcem. K porušení ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že tato námitka je formulována obecně, neboť žalobce ani netvrdil, které okolnosti v řízení nebyly zohledněny, ač k nim mělo být přihlédnuto.

- [12] K námitkám ohledně druhu a výše uloženého trestu žalovaný uvedl, že trest pokládá za zákonný a odpovídající skutkovým okolnostem daného případu. Uvedl, že v projednávané věci bylo bez pochybností zjištěno, že žalobce disponuje dostatečnými vlastními zdroji k úhradě pokuty, a s ohledem na dlouhodobost jeho podnikání, a dále na jeho majetkové a finanční poměry, nemůže uložení pokuty ve výši 70.000 Kč znamenat ohrožení jeho podnikatelské činnosti, resp. jeho existence. K námitce, že měl celní úřad využít institutu mimořádného snížení výměry pokuty, žalovaný uvedl, že tento institut je aplikovatelný pouze u přestupků, u nichž je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty a mezi takové projednávaný přestupek nepatří.
- [13] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [14] Dne 24. 1. 2018 proběhla v předmětné provozovně kontrola zaměřená na dodržování zákona o hazardních hrách a AML zákona, jež je zaznamenána v Protokolu o kontrole ze dne 14. 3. 2018, č.j. 11996-12/2018-510000-61.1. Žalobce se k protokolu dne 28. 3. 2018 vyjádřil. Žalobcovy námitky byly zčásti zamítnuty, zčásti bylo nařízeno došetření věci. Poté byl sepsán dodatek k Protokolu o kontrole ze dne 2. 11. 2018, č.j. 11996-33/2018-510000-61.1.
- [15] Následně vydal celní úřad příkaz ze dne 4. 7. 2019, č.j. 417490/2019-510000-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona, za který mu byla uložena pokuta ve výši 70.000 Kč. Proti příkazu podal žalobce dne 22. 7. 2019 odpor. Následně bylo žalobci oznámeno pokračování v řízení o předmětném přestupku a nařízeno ústní jednání na den 21. 8. 2019 (srov. protokol č.j. 417490-3/2019-510000-12).
- [16] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 18. 9. 2019, č.j. 417490-4/2019-510000-12, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona, kterého se měl dopustit v předmětné provozovně, a to tím, že jako povinná osoba podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) tohoto zákona nesplnil povinnost uloženou v ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 písm. d) AML zákona, neboť opakovaně, při vzniku obchodního vztahu nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků, kterých se obchodní vztah týkal, za což mu byla uložena pokuta ve výši 70.000 Kč. Zároveň celní úřad ve výroku uvedl, že v celkem 68 formulářích, dále ve výroku označených, předložených dne 24. 1. 2018 nebyly kolonky týkající se informace o zdrojích finančních prostředků použity při hře vyplněny.
- [17] V odůvodnění tohoto rozhodnutí celní úřad shrnul zjištěný skutkový stav a aplikovanou právní úpravu, jakož i provedené důkazy – srov. body 1. až 11. na str. 7 prvostupňového rozhodnutí – které následně zhodnotil. Následně provedl celní úřad právní hodnocení s tím, že dospěl k závěru, že se v případě daného protiprávního jednání jedná o hromadný přestupek dle ustanovení § 9 zákona o přestupcích, když odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2014, č.j. 9 Afs 55/2013-43. Uvedl, že ze skutečnosti, že žalobce vypracoval systém

vnitřních zásad a proškolil své zaměstnance, lze dovodit, že si byl vědom toho, že má provádět kontrolu klienta, a přesto tuto povinnost nesplnil. Zdůraznil také, že se v daném případě jedná o odpovědnost objektivní.

- [18] Následně se celní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval návrhy a námitkami žalobce s tím, že konstatoval, že žalobce nebrojí proti zjištěnému skutkovému stavu, ale namítá okolnosti, za kterých mělo ke skutku dojít. Uvedl, že zákon o hazardních hrách je účinný již od 1. 1. 2017, žalobce tak měl dostatečnou dobu se s touto normou seznámit. Povinnost provádět kontrolu klienta nebyla v AML zákoně novum, ale tato povinnost byla zakotvena v tomto zákonu i před 1. 1. 2017, tj. za účinnosti zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2016. K tzv. materiální stránce přestupku celní úřad odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2012, č.j. 9 As 34/2012-28 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2019, č.j. 32A 39/2017-55. Celní úřad se dále neztotožnil s námitkou žalobce, že zájmy chráněné zákonem nebyly v daném případě ohroženy, neboť prvotní zjišťování zdrojů peněžních prostředků, které mají být užity za účelem využívání služeb žalobce, je důležitým nástrojem v boji proti legalizaci výnosů z trestné činnosti. Na základě této informace pak žalobce dále vyhodnocuje rizika možného obchodu s klientem a v konkrétních případech přijímá další opatření tak, aby byly naplněny požadavky AML zákona. K zohlednění žalobcem uváděných okolností při určení druhu správního trestu a výměry celní úřad odkázal na část rozhodnutí týkající se odůvodnění druhu a výměry trestu. Uvedl, že s ohledem na zjištěné skutečnosti neshledal možnost uložení správního trestu napomenutí místo pokuty ani upuštění od uložení správního trestu dle ustanovení § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. Dále celní úřad k námitce, že nebyl k dispozici žádný výklad nebo metodika gestora zákona uvedl, že žalobce měl vypracovaný systém vnitřních zásad, kde si mimo jiné postupy při kontrole klienta sám stanovil, přičemž FAÚ vypracoval např. Metodický pokyn č. 6 ze dne 7. 12. 2016 Provádění identifikace a kontroly klienta provozovateli hazardních her, vzory systému vnitřních zásady a další dokumenty.
- [19] K uložení pokutě celní úřad uvedl, že žalobce je osobou, která se dlouhodobě zabývá podnikáním v oblasti provozování hazardních her, a aby tuto činnost mohl provozovat dle nové právní úpravy, tak musel mimo jiné splnit podmínky finančního charakteru dané zákonem o hazardních hrách, tj. musí disponovat vlastními zdroji v minimální výši 2.000.000 EUR [srov. ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) bod 4 tohoto zákona]. Nemůže se tak jednat o osobu nemajetnou. Dále celní úřad uvedl, že podle výroční zprávy za rok 2018 zveřejněné ve Sbírce listin vykázal žalobce k 31. 12. 2018 aktiva v celkové hodnotě 2.739.678.000 Kč, z toho jen dlouhodobý majetek činil 73.646.000 Kč. Dále disponoval peněžními prostředky na účtech ve výši 322.687.000 Kč a vlastním kapitálem v hodnotě 2.620.498.000 Kč; výše čistého obrátu za rok 2018 pak činila 2.083.382.000 Kč. K námitce záporného výsledku hospodaření pak celní úřad odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2019, č.j. 10 A 195/2015-35. Uloženou pokutu proto celní úřad označil za přiměřenou a nikoli likvidační. Dále se celní úřad zabýval možnostmi liberace dle ustanovení § 21 zákona o přestupcích a konstatoval, že pokud by žalobce zajistil větší kontrolu nad osobami, které pro něj konaly práci, mohl přestupku zamezit či jeho další útoky ještě před provedením kontroly odvrátit.
- [20] Poté se celní úřad zabýval jednotlivými aspekty při určení druhu a výměry trestu. V rámci povahy a závažnosti přestupku zhodnotil význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen; význam a rozsah následku přestupku; způsob spáchání

přestupku a okolnosti jeho spáchání. Dále se zabýval povahou činnosti žalobce jako právnické osoby a přitěžujícími/polehčujícími okolnostmi.

- [21] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 4. 10. 2019 odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [22] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 3. 2020, č.j. 17142/2020-900000-312, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [23] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje objektivní stránku vytýkaného jednání za nespornou. Při vzniku obchodního vztahu, tzn. při uzavírání smlouvy o poskytování služeb s novým klientem, bylo v předmětné provozovně postupováno tak, že klientovi byl předložen k vyplnění formulář „Registrace – smlouva o poskytování služeb“, ve kterém měl klient mimo jiné uvést zdroj finančních prostředků použitých při hře. Při kontrole dne 24. 1. 2018 bylo žalobcem předloženo 68 formulářů a ve všech nebyly vyplněny předmětné kolonky. Formuláře byly datovány od 10. 1. 2018 do 23. 1. 2018.
- [24] K námitce nenaplnění materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že již celní úřad poukázal na judikaturu NSS, která dovodila, že materiální stránka přestupku je dána již naplněním jeho skutkové podstaty, a pro to, aby určité jednání nebylo kvalifikováno jako přestupek, je nezbytné, aby se objevily významné skutečnosti vylučující porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti, které dle žalovaného v daném případě nenastaly. Žalovaný dále označil kontrolu klienta za význam nástroj. Neplnění předmětné povinnosti ze strany povinné osoby ohrožuje zájem státu na zajištění efektivní prevence a provádění případné detekce podezřelých finančních transakcí. Dále označil otázku zavinění (žalobcem namítána nedbalost) za irelevantní, neboť se jedná o odpovědnost objektivní.
- [25] K námitce naplnění liberačního důvodu dle ustanovení § 21 odst. 1 zákona o přestupcích žalovaný uvedl, že ze zjištěného skutkového stavu žádné liberační důvody nevyplývají; žalobce pouze obecně uváděl, že vynaložil veškeré úsilí. Vydání interních předpisů a proškolení zaměstnanců nelze dle žalovaného označit za vynaložení veškerého úsilí, neboť se jedná o samozřejmou povinnost žalobce a o nezbytné minimum, ke kterému je povinován. V této souvislosti pak žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2015, č.j. 5 As 10/2015-27, který se zabýval uplatněním liberačních důvodů. Dále se žalovaný zabýval námitkou žalobce ohledně účinnosti AML zákona, když se ztotožnil se závěry celního úřadu. Zdůraznil, že žalobce podniká v oblasti, která je zákonem poměrně přísně regulována, přičemž cílem této regulace je minimalizace rizik, která jsou s hazardem spojená. Žalobce je jako provozovatel hazardních her povinen podřídit svou činnost stanoveným podmínkám a nemůže úspěšně namítat jejich neúměrnosti a náročnost. K námitce, že nebyl celním úřadem vyzván k odstranění zjištěných nedostatků nebo jejich nápravě, žalovaný uvedl, že takovou výzvu zákon nezná. Stejně tak neshledal žalovaný důvodnou ani obecnou námitku žalobce, že celní úřad postupoval v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že skutkový stav byl zjištěn způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti, a neshledal žádné okolnosti, které by v řízení nebyly zohledněny, ač k nim přihlédnuto být mělo.
- [26] Nakonec se žalovaný zabýval přiměřeností uložené sankce. Jednání žalobce označil za významně společensky škodlivé, neboť směřuje proti samotnému účelu AML zákon. Námitky, že celní úřad měl uložit správní trest napomenutí nebo využít institutu mimořádného snížení výměry pokuty, neshledal žalovaný důvodnými. S odkazem na

ustanovení § 44 odst. 1 zákona o přestupcích uvedl, že institut mimořádného snížení výměry pokuty je aplikovatelný pouze u těch přestupků, u nichž je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, což v daném případě není. K trestu napomenutí žalovaný uvedl, že se v daném případě jedná o zcela standardní případ porušení zákonem uložené povinnosti, které je nutno postihnout pokutou v rámci zákonné sazby. Dále žalovaný uvedl, že v projednávané věci bylo bez pochybností zjištěno, že žalobce disponuje dostatečnými vlastními zdroji k úhradě pokuty. S ohledem na dlouhodobost podnikání žalobce, která rovněž svědčí o jeho stabilním hospodaření, a dále s ohledem na majetkové a finanční poměry žalobce, nemůže dle žalovaného uložení pokuty ve výši 70.000 Kč znamenat ohrožení jeho podnikatelské činnosti a také zde není riziko, že by se žalobce v důsledku této pokuty dostal do existenčních potíží, resp. že by její efekt měl být pro žalobce rdousící.

- [27] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [28] Žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [29] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [30] Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) AML zákona: „*Povinnou osobou se pro účely tohoto zákona rozumí provozovatel hazardní hry podle zákona upravujícího hazardní hry s výjimkou provozovatele peněžité, věcné, okamžité anebo číselné loterie, hry bingo nebo tomboly.*“
- [31] Podle ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona: „*Bez ohledu na limit stanovený v odstavci 1 identifikuje povinná osoba klienta rovněž vždy, pokud jde o vznik obchodního vztahu.*“
- [32] Podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) téhož zákona: „*Kontrolu klienta provádí povinná osoba v situacích, na které se vztahuje povinnost identifikace podle § 7 odst. 2 písm. a) až c), a to nejpozději před uskutečněním transakce.*“
- [33] Podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. d) téhož zákona: „*Kontrola klienta zahrnuje přezkoumávání zdrojů peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká.*“
- [34] Podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona: „*Povinná osoba se dopustí přestupku tím, že opakovaně nesplní povinnost kontroly klienta podle § 9.*“
- [35] Podle ustanovení § 44 odst. 2 téhož zákona: „*Za přestupek podle odstavce 1 písm. a) a b) lze uložit pokutu do 1.000.000 Kč.*“
- [36] Žalobce předně v podané žalobě namítal, že ze strany správních orgánů nebyla správně posouzena míra a intenzita jeho protiprávního jednání, a že nebylo správně posouzeno, zda takové jednání bylo schopno ohrozit zájmy chráněné zákonem, či způsobit někomu újmu

nebo zkrátit jeho práva. Žalobce označil své protiprávní jednání za nepatrné administrativní pochybení zaměstnance kasina, které bylo okamžitě odstraněno.

- [37] Úvodem soud považuje za vhodné uvést, že AML zákon upravuje některá opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu a některá práva a povinnosti osob při uplatňování těchto opatření, přičemž tak činí v návaznosti na právo Evropské unie, a to konkrétně na směrnici Evropského parlamentu a rady (EU) 2015/849, o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (tzv. AML směrnice).
- [38] Dále soud považuje za vhodné zdůraznit, že účelem AML zákona je zabránění zneužívání finančního systému k legalizaci výnosů z trestné činnosti a k financování terorismu a vytvoření podmínek pro odhalování takového jednání (ustanovení § 1 AML zákona; viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č.j. 6 Afs 129/2019-55). K účelu AML opatření lze poukázat např. i na rozsudek SDEU ze dne 17. 1. 2018, CORPORATE COMPANIES s.r.o., proti Ministerstvu financí ČR, ve věci C-676/16, bod 26, dle něhož mají ustanovení AML směrnice „navýsost preventivní charakter, jelikož na základě zohlednění rizika zavádí soubor preventivních a odrazujících opatření pro účinný boj proti praní peněz a financování terorismu a k ochraně spolehlivosti a integrity finančního systému. Cílem těchto opatření je zabránit těmto činnostem nebo je alespoň co nejvíce omezit tím, že pro tyto účely kladou ve všech fázích těchto činností překážky do cesty osobám, které perou peníze a financují terorismus.“
- [39] Základní myšlenkou AML úpravy je vymezení exponovaných subjektů – povinných osob, při jejichž činnosti může častěji docházet ke zneužití finančního systému. AML zákon pak těmto povinným osobám ukládá celou řadu povinností, zejména musí identifikovat a kontrolovat klienty, uchovávat dokumentaci a oznamovat podezřelé obchody.
- [40] Institut kontroly klienta upravuje AML zákon v ustanovení § 9, v jehož odstavci prvním pod písm. b) stanoví, že kontrolu klienta provádí povinná osoba v situacích, na které se vztahuje povinnost identifikace podle ustanovení § 7 odst. 2 písm. a) až c) tohoto zákona, tj. v daném případě je povinnou osobou dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) téhož zákona provozovatel hazardní hry podle zákona upravujícího hazardní hry. Podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. d) AML zákona pak kontrola (mimo jiné) zahrnuje „přezkoumávání zdrojů peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká.“ Toto ustanovení je společně s ustanovením § 9 odst. 2 písm. c) AML zákona transpozicí a má svůj předobraz ve znění čl. 13 odst. 1 písm. d) AML směrnice, podle kterého opatření hloubkové kontroly zahrnují „průběžné sledování obchodního vztahu včetně kontroly transakcí prováděných v jeho průběhu, aby bylo zajištěno, že prováděné transakce jsou v souladu s tím, co povinná osoba ví o klientovi a o jeho obchodním a rizikovém profilu včetně, je-li to třeba, zdrojů finančních prostředků, a zajištění průběžné aktualizace příslušných dokumentů, údajů nebo informací.“
- [41] Soud dále zdůrazňuje, že požadavek na kontrolu klienta vychází z jedné ze základních zásad AML opatření, kterou je zásada „poznej svého klienta“, tedy požadavek, aby povinná osoba měla o klientovi dostatek informací, aby mohla posoudit rizikovost obchodu a aby se nevědomky nepodílela na protiprávní činnosti klienta (viz [REDACTED], J., [REDACTED], A. Zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné

činnosti a financování terorismu. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, komentář k § 9). Komentářová literatura rovněž uvádí, že „(p)ovinnosti vztahující se ke kontrole klienta podle § 9 odst. 1 a 2 jsou významně moderovány zejména v odst. 3. Na jeho základě povinná osoba může stanovit způsob provádění a rozsah kontroly klienta typově (podle klienta i podle obchodu), případně i individuálně. Rozsah kontroly není záměrně stanoven, řídí se identifikovanými riziky a opatřeními nastavenými k jejich eliminaci. Zjišťované informace o klientovi, o jeho obchodech a dalších činnostech, by tedy měly být relevantní obchodům nebo službám, které klient od povinné osoby požaduje, a měly by poskytovat dostatek informací k posouzení konkrétní situace z hlediska možného zneužití k praní peněz nebo financování terorismu. Je třeba jejich rozsah nastavit především v SVZ na základě svého hodnocení rizik podle typu klienta a podle typu obchodu nebo poskytované služby.“

- [42] Z výše nastíněného účelu AML zákona, resp. celé AML úpravy, je zřejmé, že se v případě kontroly klienta jedná o významný nástroj v boji proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, když právě prvotní zjišťování zdrojů peněžních prostředků, které mají být užity za účelem využívání žalobcových služeb, je pro žalobce vstupní informací, na základě které má povinnost dále vyhodnotit rizika možného obchodu s daným klientem a přijmout konkrétní opatření pro naplnění požadavků AML zákona. V této souvislosti je tak třeba ve shodě s žalovaným konstatovat, že žalobce přehlíží hlavní smysl AML zákona, kterým je zabránění zneužívání finančního systému k legalizaci příjmů z trestné činnosti a financování terorismu, a uchování stop po přesunech majetku. Žalobce se tak svým jednáním, které sám označuje za pouhé administrativní pochybení, připravil o naprosto klíčovou informaci nutnou pro posouzení rizikovosti daných obchodů. Již jen z tohoto důvodu nelze jeho protiprávní jednání hodnotit jako nepatrné administrativní pochybení, ale je nutné dovodit jeho vysokou společenskou škodlivost.
- [43] Soud dále uvádí, že AML zákon předpokládá součinnost klienta, neboť v ustanovení § 9 odst. 7 stanoví, že „klient poskytne povinné osobě informace, které jsou k provedení kontroly nezbytné, včetně předložení příslušných dokladů.“ V následujícím odstavci pak AML zákon povinnou osobu zmocňuje k pořizování kopií nebo výpisů z předložených dokladů a ke zpracovávání takto získaných informací k naplnění účelu zákona. Žalobce tak byl oprávněn po svých klientech požadovat veškeré informace a podklady, které lze považovat pro posouzení rizikovosti obchodu za nezbytné. Od povinné osoby se požaduje, aby byla na základě zjištěných informací schopna identifikovat a posoudit rizikovost obchodu a případně jej oznámit příslušným orgánům a takový obchod neuskutečnit. AML zákon rovněž neukládá povinným osobám činit opatření, která by byla fakticky či právně neuskutečnitelná nebo v rozporu s rozumným uspořádáním společenských vztahů.
- [44] Soud k této argumentaci v první řadě znovu zdůrazňuje, že úprava celé AML problematiky stojí na zásadě maximální transparentnosti (zásada „poznej svého klienta“), jež má co nejvíce omezovat prostor pro legalizování výnosů z trestné činnosti (resp. financování terorismu) prostřednictvím odhalování nestandardních či podezřelých obchodů. Povinné osoby jsou ovšem v tomto směru závislé primárně na údajích, které jim sdělí jejich klienti, a proto je nutné klást důraz právě na rozsah a povahu informací, které povinná osoba po klientech požaduje. Svůj přístup a míru obezřetnosti musí povinná osoba přizpůsobit rizikovosti konkrétního obchodu a ochotě či schopnosti klienta poskytnout požadované informace. Aby však povinná osoba byla vůbec schopna posoudit rizikovost obchodu, resp. klienta, a posoudit, zda si případně nevyžádat i další doplňující informace, případně o obchodu podat oznámení FAÚ nebo jej rovnou neuskutečnit, musí o něm získat náležité informace, což se

v daném případě vůbec nestalo. Žalobce tak u jednotlivých klientů rizika ve skutečnosti vůbec nehodnotil a ani hodnotit nemohl – nemohl ani rámcově posoudit, jestli výše obchodu odpovídá legálním majetkovým poměrům klienta a nevyvolává tak podezření, že cílem obchodu je praní špinavých peněz (financování terorismu). Kontrola by podle soudu neměla být plošná a ryze formální, ale individualizovaná a skutečná (v opačném případě by bylo zcela zbytečné zavádět jakákoliv pravidla proti praní špinavých peněz a v tomto ohledu formálně zatěžovat povinné osoby – šlo by o zbytečnou byrokracii bez reálného efektu).

[45] Dle názoru soudu tak není pravdou, že by správní orgány nesprávně posoudily míru a intenzity jednání žalobce (tj. tzv. materiální stránku přestupku), neboť dospěly s odkazem na judikaturu správních soudů (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2012, č.j. 9 As 34/2012-28 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2019, č.j. 32 A 39/2017-55) k závěru, že v daném případě byla tato dána již samotným naplněním skutkové podstaty daného přestupku, a rovněž identifikovaly ohrožený zájem společnosti/státu na zajištění efektivní prevence a provádění detekce podezřelých finančních transakcí. Dle názoru soudu dospěly správní orgány v dané věci ke správnému závěru, že jednání žalobce naplňuje kromě formální stránky přestupku také jeho stránku materiální, neboť jeho jednání má zcela nezpochybnitelný dopad na plnění jeho povinností dle AML zákona, jež lze označit za velmi důležitý nástroj v boji proti legalizaci výnosů z trestné činnosti (financování terorismu). Rovněž pak zjištěný rozsah protiprávního jednání – požadovaný údaj absentoval na celkem 68 žalobcem předložených formulářích – nenasvědčuje tomu, že by se jednalo o administrativní pochybení, ale spíše o „běžný jev“ v dané žalobcově provozovně.

[46] Výše uvedený závěr však neznamená, že správní orgány nemají povinnost zohlednit míru a intenzitu jednání delikventa při ukládání výše sankce. Nicméně i v této souvislosti soud považuje za vhodné konstatovat, že správní orgány při ukládání sankce nejen tyto okolnosti daného případu zohlednily, jak vyplývá z příslušných pasáží jejich rozhodnutí – srov. zejména str. 15 prvostupňového rozhodnutí, kde celní úřad vyhodnotil přestupek jako omisivní, a dále přihlédl ke skutečnosti, že nebyl zjištěn žádný následek tohoto žalobcova opomenutí; na str. 16 svého rozhodnutí pak celní úřad konstatoval, že se jednalo spíše o nedbalost při uzavírání obchodního vztahu, resp. nedostatečnou pozornost při kontrole klienta, než o úmysl jednat v rozporu s AML zákonem; k závažnosti přestupku pak tamtéž dodal, že ji snižuje skutečnost, že nebyl zjištěn žádný případ konkrétního plnění provedeného v průběhu obchodního vztahu, které by měl žalobce ze zákona prověřit, nebo které by bylo vyhodnoceno jako podezřelé a kterému měl žalobce v rámci kontroly klienta věnovat zvýšenou pozornost. K nápravě protiprávního jednání ze strany žalobce pak lze jen uvést, že je naprosto pochopitelné, že kontrolovaná osoba na základě kontrolních zjištění odstraní závadný stav, nicméně se dle názoru soudu nejedná o okolnost, s níž by zákon spojoval zánik odpovědnosti za přestupek, či která by v daném případě měla vliv na naplnění materiální stránky přestupku.

[47] K argumentu žalobce, že se kontrolní formuláře v dané provozovně vyskytovaly a že byly s hráči vyplňovány, což svědčí o tom, že žalobce byl ochoten přistoupit na podmínky AML zákona, soud dodává, že protiprávní jednání nespočívalo v neochotě podřídit se AML zákonu (pozn. soudu: za což by nepochybně byl žalobce stížen výrazně vyšší pokutou), ale v opakovaném porušení kontroly klienty při uzavírání smlouvy o poskytování služeb, neboť při uzavírání obchodního vztahu s novým hráčem žalobce

nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků použitých při hře. Skutečnost, že se formuláře v dané provozovně vyskytovaly, je dle názoru soudu naprosto elementární povinností žalobce k naplnění požadavků AML zákona, přičemž je ale zároveň nutné, aby se formuláře v provozovně pouze „nevyskytovaly“, ale aby byly také náležitě vyplněny, což se v daném případě dle skutkových zjištění nestalo.

- [48] Žalobce dále namítal, že daný přestupek byl spáchán z nedbalosti. K této námitce soud uvádí, že zavinění není podmínkou odpovědnosti za přestupky právnických osob – odpovědnost žalobce za daný přestupek tak je objektivní bez ohledu na jeho zavinění, které ani není pro závěr o naplnění skutkové podstaty daného přestupku zkoumáno.
- [49] Žalobce rovněž namítal, že z jeho strany bylo vynaloženo veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, přičemž nebyl ze strany celního úřadu vyzván k odstranění nedostatků nebo k nápravě. K této námitce soud uvádí, že žalobce ji formuloval veskrze obecně, aniž by uvedl, jaké konkrétní úsilí vynaložil k zabránění spáchání přestupku. Ze správního spisu se sice podává, že žalobce vydal příslušné interní předpisy, kterými upravil postupy a zásady k naplnění povinností stanovených AML zákona, tj. v daném směru proškolil své zaměstnance, nicméně dle názoru soudu toto nelze hodnotit jako vynaložení veškerého úsilí, neboť se jedná o zcela běžnou a samozřejmou povinnost žalobce, kterou lze ve shodě s žalovaným označit za nezbytné minimum. Rovněž pak lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2015, č.j. 5 As 10/2015-27, na který odkázal již celní úřad ve svém rozhodnutí, dle kterého je účelem ustanovení obsahujícího liberační důvod zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. V daném případě soud tyto okolnosti neshledal, a proto nedospěl k závěru, že správní orgány zhodnotily naplnění daného liberačního důvodu, jako výjimky z obecného pravidla, nesprávně. K námitce, že žalobce nebyl celním úřadem vyzván k odstranění nedostatků nebo k nápravě, soud uvádí, že tento institut AML zákon nezná, a proto byl celní úřad v případě zjištění skutečností nasvědčujících spáchání přestupku dle tohoto zákona, povinen o tomto zahájit správní řízení, aniž by před tím žalobce vyzval k nápravě či k odstranění nedostatků.
- [50] Žalobce dále namítal, že kontrola v předmětné provozovně proběhla dne 24. 1. 2018, přitom teprve od 1. 1. 2018 začal žalobce jakožto provozovatel hazardních her provozovat hazardní hry dle nového zákona, tj. zákona o hazardních hrách.
- [51] K této námitce soud uvádí, že zákon o hazardních hrách nabyl účinnosti dle 1. 1. 2017, přičemž předmětná kontrola proběhla v lednu 2018. Lze tak konstatovat, že žalobce měl dostatečnou dobu na to, aby se jako „profesionál“ s touto normou seznámil a aby se na plnění zákonných povinností souvisejících s provozováním hazardních her připravil. Dále lze uvést, že povinnost provádět kontrolu klienta nebyla v AML zákoně žádnou novinkou, neboť se (byť se vztahovala na jiné situace) vyskytovala v tomto zákoně i před 1. 1. 2017, tj. za účinnosti zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění do 31. 12. 2016, dle kterého žalobce po dlouhá léta provozoval své aktivity.
- [52] K argumentu žalobce, že je jedinou společností v ČR provozující hazardní hry podle nového zákona, což vedlo ve spojení s AML zákonem k nárůstu povinností v této oblasti, soud uvádí, že oblast hazardu je nepochybně velmi rozsáhle a přísně regulovanou. Nicméně s ohledem na cíl této regulace, jímž je minimalizace všech možných rizik, která jsou s hazardem spojená, lze tuto přísnost a rozsáhlost bez dalšího akceptovat. Žalobce tak byl, byť dle svého tvrzení v rozhodné době jako jediná společnost v ČR, povinen tuto regulaci

respektovat a dodržovat. Byl tak povinen podřídít svou činnost nastaveným podmínkám bez ohledu na jejich míru a náročnost.

- [53] Dále žalobce namítal, že výše uvedené okolnosti měl vzít celní úřad v úvahu a měl mu proto být uložen pouze trest napomenutí dle ustanovení § 35 písm. a) zákona o přestupcích. Soud se nemohl ztotožnit s argumentem žalobce, že napomenutí by bylo adekvátním trestem s ohledem na to, že nebyl ohrožen zákonem chráněný zájem a že význam a rozsah následků přestupku je zanedbatelný. Jak již bylo uvedeno výše, tak ohrožení zákonem chráněného zájmu bylo v daném případě prokázáno. Celní úřad pak dle názoru soudu správně s přihlédnutím k povaze přestupku (jednalo se o hromadný přestupek sestávající z 68 útoků) dospěl k závěru, že uložení správního trestu napomenutí není v daném případě na místě, ale je na místě uložení správního trestu pokuty, což ve svém rozhodnutí dle soudu řádně a dostatečně odůvodnil, když v rámci povahy a závažnosti přestupku zhodnotil význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen; význam a rozsah následku přestupku; způsob spáchání přestupku a okolnosti jeho spáchání. Rovněž se zabýval povahou činnosti žalobce jako právnické osoby a přitěžujícími/polehčujícími okolnostmi.
- [54] Lze pak závěrem k této námitce konstatovat, že v daném případě se jednalo o přestupek ohrožovací, a proto k jeho naplnění stačilo pouhé ohrožení chráněného zájmu; nemusel tedy nastat škodlivý následek. Zákon pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku nepředpokládá a nevyžaduje zjišťování, zda a jakým způsobem jednání žalobce reálně ovlivnilo či poškodilo objekt přestupku (zákonem chráněný zájem). A to na rozdíl od přestupku poškozovacího, u něhož naopak pouhé ohrožení k vyvození odpovědnosti nestačí, ale musí k němu přistoupit i přímé zasažení a poškození objektu; na objektu tedy musí nastat působením deliktního jednání pachatele změna záležející v jeho úbytku či ve zhoršení jeho stavu. V daném případě sice nedošlo k poškození zákonem chráněného zájmu, to však z hlediska konstrukce odpovědnosti za předmětný přestupek není rozhodné, když k vyvození odpovědnosti žalobce postačuje pouhé ohrožení objektu.
- [55] Žalobce rovněž namítal, že nebylo vyhověno jeho žádosti o mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o přestupcích. S ohledem na to, že dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o přestupcích je tento institut aplikovatelný pouze u přestupků, u nichž je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty (srov. větu první tohoto ustanovení), pak nebylo možné tento využít v projednávaném případě, neboť za přestupek dle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona lze dle ustanovení § 44 odst. 2 téhož zákona uložit pokutu „do 1.000.000 Kč“; zákon tedy v daném případě nestanoví dolní hranici sazby.
- [56] K poukazu žalobce, že v době kontroly neexistovala žádná jiná rozhodnutí z jiných kontrol v obdobné věci, resp. že v době kontroly neměl k dispozici žádný vzor nebo návody, jak jednat v souladu se zákonem (ani neproběhlo žádné školení ze strany FAÚ), soud poukazuje zejména na to, že žalobce měl vypracován systém vnitřních zásad, ve kterém mimo jiné stanovil postup při kontrole klienta dle AML zákona. Tento systém vnitřních zásad pak lze nepochybně označit za návod, jak jednat v souladu s předmětným zákonem. Nadto celní úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že FAÚ vypracoval např. Metodický pokyn č. 6 ze dne 7. 12. 2016 Provádění identifikace a kontroly klienta provozovateli hazardních her, vzory systému vnitřních zásad a dokument nazvaný „Nejčastější nedostatky v SVZ u provozovatelů hazardních her“. Není tak dle názoru soudu pravdou, že by žalobce neměl k dispozici žádný vzor či návod, jak jednat v souladu se zákonem. Skutečnost, že neexistovala žádná jiná rozhodnutí z jiných kontrol v obdobné

věci, pak dle názoru soudu také nemohla mít vliv na žalobcovo deliktní jednání, neboť ten je povinen dodržovat AML zákon i bez ohledu na jiná rozhodnutí z jiných kontrol. Rovněž lze uvést, že v daném případě byla porušena jedna ze základních, a dle názoru soudu výkladově jednoduchých, povinností provozovatele hazardních her. Soud tak dospěl k závěru, že tyto okolnosti nemohly mít vliv na přiměřenost uložené sankce.

[57] K námitce, že v případě regulace hazardních her neexistuje kooperace mezi celní správou a provozovateli hazardních her, a proto lze dovodit nerespektování zásady proporcionality, soud uvádí, že žalobce pomíjí, že provozování hazardních her není činností obecně povolenou, ale s ohledem na existenci negativních jevů, jež se s danou činností pojí, se jedná o oblast zákonodárcem přísně regulovanou. Nastavení přísných pravidel (i bez součinnosti provozovatelů hazardních her) pro provozování hazardních her nelze považovat za omezení zasahující do svobody podnikání, ale naopak se jedná o nástroj sloužící k ochraně osob před hráčskou závislostí, směřující k ochraně společenského pořádku a také k předcházení trestné činnosti. Přijetím přísné regulace má tak dojít nejen ke snížení patologických jevů hazardních her ve společnosti, ale rovněž k zajištění ochrany spotřebitele, anebo (jako v nyní projednávaném případě) k prevenci trestné činnosti. Porušení zásady proporcionality tak soud v daném případě neshledal.

[58] Žalobce dále namítal nezákonnost rozhodnutí celního úřadu, neboť ten ve svém rozhodnutí nezjišťoval i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, čímž porušil ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu. K této námitce lze jen ve stručnosti uvést, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že se tyto zabývaly všemi uplatněnými námitkami žalobce a vypořádaly se s veškerou jeho uplatněnou argumentací. Závěry správních orgánů soud hodnotí jako věcně správné, logické a přezkoumatelné. Soud dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl zjištěn způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti, přičemž nezjistil žádné okolnosti, které měly být v řízení opomenuty; ostatně žalobce ani žádnou takovou okolnost konkrétně neoznačil.

[59] Závěrem pak žalobce namítal nepřiměřenost a likvidační charakter uložené pokuty, a to s ohledem na provozní výsledek hospodaření za rok 2018 v částce -208.031.000 Kč.

[60] Odůvodnění výše pokuty musí být přezkoumatelné, tj. musí z něj být seznatelné, na základě jakých důvodů přistoupil správní orgán k uložení konkrétní pokuty, tyto důvody musí být srozumitelné a mít oporu ve výroku správního rozhodnutí. Rozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č.j. 4 As 51/2007-68). Nepřezkoumatelnost odůvodnění výše uložené pokuty však nelze směšovat se zákonností uložené pokuty. Stanovení výše pokuty za správní delikt je výsledkem správního uvážení, jehož zákonnost je soudem přezkoumatelná jen v omezeném rozsahu vymezeném v ustanovení § 78 odst. 1 větě druhé s.ř.s. Při posuzování zákonnosti uložené sankce je tak správní soud k žalobní námitce oprávněn pouze hodnotit, zda správní orgán při stanovení její výše zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil nebo zda uložená sankce není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu sp.zn. 1 As 9/2008, nebo rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS).

- [61] Soud dospěl k závěru, že správní orgány se otázkou přiměřenosti uložené pokuty, jakož i otázkou, zda tato nebude mít pro žalobce likvidační charakter, zabývaly řádně a zcela dostatečně. Celní úřad ve svém rozhodnutí velmi podrobně analyzoval majetkové a finanční poměry žalobce. Uvedl, že žalobce je osobou, která se dlouhodobě zabývá podnikáním v oblasti provozování hazardních her, a aby tuto činnost mohl provozovat dle nové právní úpravy, tak musel mimo jiné splnit podmínky finančního charakteru dané zákonem o hazardních hrách, tj. musí disponovat vlastními zdroji v minimální výši 2.000.000 EUR [srov. ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) bod 4 tohoto zákona]. Dle celního úřadu se tak nemůže jednat o osobu nemajetnou. Dále celní úřad uvedl, že podle výroční zprávy za rok 2018 zveřejněné ve Sbírce listin vykázal žalobce k 31. 12. 2018 aktiva v celkové hodnotě 2.739.678.000 Kč, z toho jen dlouhodobý majetek činil 73.646.000 Kč. Dále disponoval peněžními prostředky na účtech ve výši 322.687.000 Kč a vlastním kapitálem v hodnotě 2.620.498.000 Kč; výše čistého obrátu za rok 2018 pak činila 2.083.382.000 Kč.
- [62] Lze tak ve shodě s celním úřadem odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2019, č.j. 10A 195/2015-35, kde tento konstatoval, že „*vykázání účetní ztráty samo o sobě nemůže založit nepřiměřenost uložené pokuty (či dokonce její likvidační charakter)*“. Soud dospěl k závěru, že pokuta ve výši 70.000 Kč je trestem, kterým odpovídá zjištěným skutkovým okolnostem a intenzitě porušení zákonem chráněných hodnot, přičemž tato pokuta nemůže být s ohledem na majetkové a finanční poměry žalobce pro něj likvidační, když zcela zjevně nemůže ohrozit jeho podnikatelskou činnost.
- [63] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [64] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu